

imenitnejših pevcov Europejanskih preslovenila. Prvi zvezek nakaniva ak ne že na robu letošnje, za res na početku prihodne letine.» V pismu Muršcu 1835 (Děla, V, str. 141) pa omenja imenoma prevoda povesti «Kanarek» in «Kresnica» iz Krištofa Schmida, ki pa nista nikdar izšla v tisku.

Z nekaterimi drugimi graškimi rodoljubi sta hotela celo izdati literarni almanah «Metuljček», ki naj bi bil, kot pravi Vraz v nekem pismu Prešernu (Děla, V, str. 156), nekak rival «Kranjske Čbelice». V pismu Muršcu l. 1837. (Děla, V, str. 158) pa pripoveduje Vraz, kako je ravno Miklošič dal zanj pobudo in kako je Vrazu rekel: «Ti mu daš... gobec; g. Terstenjak noge; jaz drugo truplo; Dr. Prešeren nam more peroti poslati.» Do izvedbe tega načrta pa ni prišlo. Glavno menda iz denarnih razlogov. Po Vrazu pa je bila poleg tega še principialna težava radi pravopisa, ker se je Miklošič trdovratno držal bohoričice in da ga je težko pobratiti s «čehoilirčico» (gajico), ker je on «mož — tenacissimus propositi» (V r a z, ibid.). Iz vsega tega jasno vidimo, kako živo se je Miklošič takrat zanimal za literaturo in kako trezno in konservativno je presojal ilirsko gibanje, kateremu se je pa pozneje v svojem romantičnem navdušenju vendarle dal malo zapeljati.

(Dalje prihodnjič.)

D O M A

F R A N E L L E R

Pred cerkvijo je trg že pust in prazen,
prešle nedeljske so večernice,
samo še tri stoje tam vernice,
čebļjajo in ne morejo narazen.

Za hišo dedej s čedro v ustih sito
lenobo pase in čebelice,
na vrtu že zore marelice,
srebrno se v poljani ziblje žito.

Iz krčme fantje so na prag se vsuli
in dečle, bujne ko potonike,
vzbuči hreščeči bas harmonike,
poskočno tenki klarinet zafruli.

Še vrisk ... in v krčmo drugo se zgrnilo,
tonilo vse je in potihnilo —
od severa je hladno dihnilo,
prineslo z Jezernice rog čez Zilo.

A breg naš ne odmeva, na robini
preleknjen spi ... jelšje le šepeta,
povoden ptič v obzorje lepeta
ko belo jadro na morja modrini.

Pa mimo sela tihotapi cesta,
že zaklonila je dobrava jo,
tja vprek nemirne želje tavajo
gospodo služiti v trda, nemška mesta.

O KRESU OSEMNAJSTEGA

V zelenju, glej, že blede lise,
tenké kot bilo ne bi nič:
tak zajde sivih las kosmič,
ne vemo kdaj, nam v kodre temne.

Odkukale so kukavice,
molčita drozeg in strnad,
samo škrjanec še pomlad
žgoli, viseč v neba vedrinah.

In zrelo solnce najsmelejši
svoj lat poganja nad gore,
a plah že vzdih skoz žita gre
o srpih brušenih in kosah.

Čez čelo padla ti je senca,
razlila v luč se pred teboj:
ni čas tvoj še ... in še te znoj
ovenča zlat na cesti v hladno,

trudno jesen, ko vedno globlje
zaje se v jasni dan ti mrak —
a čuj: zdaj vzbučal je uljnjak
in lipe naše v polnem cvetju!

SLAJŠE KO STRUP

ODLOMEK IZ ROMANA — F. SOLOGUB

Vsebino romana tvori tragična ljubezen. Ta izzveni — kakor vedno pri Sologubu — v smrtno utrujenost, hrepenenje po Smrti-Osvoboditeljici. Ta odlomek II. dela romana kaže zapuščeno gimnazijko Šanja. Njen ljubimec — Ženjo —, je odšel na gimnazijo v drug kraj. Domenila sta se, da si bosta dopisovala.

Pomladanska noč je prišla in pogledala v okno: — Šanja, spi, ne joči se! — Šanja se je jokala v temi v blazino. Ljubosumno je mislila: — Zdaj se najbrž sprehaja ženečko v Krutogorsku po šumnih, polnih ulicah. Kako mučna je ljubosumnost!

Mesto je veliko, bogato. Koliko gospodičen je tam. Vse so lepe, modne in pametne. Kako se naj z njimi kosa Šanjka, preprosto,